Zbirka odločb sodne prakse

SKLEP SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti senat)

z dne 21. julija 2020 *

„Postopek – Odmera stroškov – Nedopustnost“

V zadevi T-334/18 DEP,

Bodegas Altún, SL s sedežem v Baños de Ebru (Španija), ki jo zastopata I. Temiño Ceniceros in J. Oria Sousa-Montes, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopata S. Palmero Cabezas in H. O'Neill, agenta,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe pri EUIPO, intervenientka pred Splošnim sodiščem, je

Codorníu, SA s sedežem v Esplugues de Llobregatu (Španija), ki jo zastopata M. Ceballos Rodríguez in E. Stoyanov Edissonov, odvetnika,

zaradi predloga za odmero stroškov, ki jih mora intervenientka povrniti tožeči stranki na podlagi sodbe z dne 27. junija 2019, Bodegas Altún/EUIPO – Codorníu (ANA DE ALTUN) (T-334/18, neobjavljena, EU:T:2019:451),

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

v sestavi D. Spielmann (poročevalec), predsednik, U. Öberg in R. Mastroianni, sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

sprejema naslednji

* Jezik postopka: španščina.

Sklep

Dejansko stanje, postopek in predlogi strank

1 Tožeča stranka, družba Bodegas Altún, SL, je 31. maja 2013 pri Evropskem uradu za intelektualno lastnino (EUIPO) vložila zahtevo za registracijo znamke Evropske unije na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2009, L 78, str. 1), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2017, L 154, str. 1)). Intervenientka, družba Codorníu, SA, je 1. oktobra 2013 na podlagi člena 41 Uredbe št. 207/2009 (postal člen 46 Uredbe 2017/1001) vložila ugovor zoper registracijo prijavljene znamke. Oddelek za ugovore je 28. novembra 2014 menil, da obstaja verjetnost zmede med prijavljeno znamko in prejšnjo znamko. Tožeča stranka je 22. januarja 2015 na podlagi členov od 58 do 64 Uredbe št. 207/2009 (postali členi od 66 do 71 Uredbe 2017/1001) pri EUIPO vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za ugovore. Drugi odbor za pritožbe pri EUIPO je z odločbo z dne 9. decembra 2015 razveljavil odločbo oddelka za ugovore.

2 Intervenientka je pri Splošnem sodišču vložila tožbo za razveljavitev odločbe drugega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 9. decembra 2015. Splošno sodišče je s sodbo z dne 18. septembra 2017, Codorníu/EUIPO – Bodegas Altún (ANA DE ALTUN) (T-86/16, neobjavljena, EU:T:2017:627), ugodilo tožbi, razveljavilo odločbo odbora za pritožbe ter EUIPO in tožeči stranki naložilo, da vsak od njiju plača lastne stroške in polovico stroškov intervenientke.

3 Na podlagi sodbe z dne 18. septembra 2017, ANA DE ALTUN (T-86/16, neobjavljena, EU:T:2017:627), je bil ugovor vrnjen v odločanje prvemu odboru za pritožbe pri EUIPO, ki je v odločbi z dne 14. marca 2018 menil, da je treba zaradi ekonomičnosti postopka ugovor preučiti z vidika člena 8(5) Uredbe 2017/1001 in pritožbo tožeče stranke zavrniti.

4 Tožeča stranka je 31. maja 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razveljavitev odločbe prvega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 14. marca 2018.

5 Splošno sodišče je s sodbo z dne 27. junija 2019, Bodegas Altún/EUIPO – Codorníu (ANA DE ALTUN) (T-334/18, neobjavljena, EU:T:2019:451), razveljavilo odločbo prvega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 14. marca 2018 ter EUIPO in intervenientki naložilo, da vsak od njiju plača lastne stroške in polovico stroškov tožeče stranke.

6 Tožeča stranka navaja, da je poskušala po mirni poti doseči, da bi ji intervenientka povrnila stroške, povezane z zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 27. junija 2019, ANA DE ALTUN (T-334/18, neobjavljena, EU:T:2019:451), vendar ni mogla doseči dogovora.

7 Tožeča stranka je 20. decembra 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča na podlagi člena 170(1) Poslovnika Splošnega sodišča vložila predlog za odmero stroškov, v katerem Splošnemu sodišču predlaga, naj predlog razglasi za dopusten in določi znesek stroškov, ki se lahko povrnejo, ki jih morata plačata stranki, ki v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 27. junija 2019, ANA DE ALTUN (T-334/18, neobjavljena, EU:T:2019:451), nista uspeli.

8 EUIPO je stališče glede predloga tožeče stranke za odmero stroškov vložil 18. februarja 2020. Zanika, da se je tožeča stranka obrnila nanj v zvezi s povračilom stroškov, in z vsebinskega vidika Splošnemu sodišču predlaga, naj skupni znesek stroškov, ki se lahko povrnejo, ki bi jih moral v enakih deležih povrniti skupaj z intervenientko, določi na 6000 EUR.

9 Intervenientka je svoje stališče predložila 20. februarja 2020. Izpodbija dopustnost predloga tožeče stranke za odmero stroškov zaradi neobstoja spora v smislu člena 170 Poslovnika. Trdi, da spor med strankami vsekakor še teče in da delna odmera stroškov ni primerna. Splošnemu sodišču predlaga, naj

zavrže predlog za odmero stroškov in tožeči stranki naloži plačilo stroškov, nastalih v tem postopku. Podredno Splošnemu sodišču predlaga, naj določi tudi znesek stroškov, ki so ji nastali v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 18. septembra 2017, ANA DE ALTUN (T-86/16, neobjavljena, EU:T:2017:627).

10 Tožeča stranka je 6. marca 2020 vložila stališče glede stališč EUIPO in intervenientke, ki ju Splošno sodišče ni vložilo v spis.

Pravo

11 Člen 170 Poslovnika določa, da v primeru spora glede stroškov, ki se lahko povrnejo, Splošno sodišče na predlog zadevne stranke po tem, ko stranki, ki jo predlog zadeva, omogoči predstavitev stališč, odloči s sklepom, zoper katerega ni pravnega sredstva.

12 Iz te določbe izhaja, da je treba v obravnavani zadevi preučiti, ali je spor glede stroškov, ki se lahko povrnejo, obstajal pred vložitvijo predloga za odmero stroškov (sklep z dne 24. januarja 2017, Natorski in Pokrywa/EUIPO – PIS Opakowania (Del vrat), T-251/14 DEP, neobjavljen, EU:T:2017:39, točka 13).

13 Prvič, kot poudarja EUIPO, iz spisa ni razvidno, da se je tožeča stranka obrnila nanj v zvezi s povračilom stroškov in da je EUIPO torej izpodbijal stroške, ki se lahko povrnejo.

14 Torej je dovolj ugotoviti, da zaradi neobstoja spora med EUIPO in tožečo stranko v zvezi z zneskom stroškov, ki se lahko povrnejo, ali njihovim plačilom predlog tožeče stranke v zvezi z EUIPO ni dopusten.

15 Drugič, tožeča stranka trdi, da je pri zastopniku intervenientke poskušala po mirni poti doseči povračilo zadevnih stroškov, vendar neuspešno.

16 Intervenientka pa izpodbija dopustnost predloga za odmero stroškov, ki se lahko povrnejo, ker naj tožeča stranka od nje ne bi zahtevala plačila navedenih stroškov.

17 Splošno sodišče ugotavlja, da poleg tega, da predlog za odmero stroškov ne vsebuje navedbe zahtevanega zneska ali drugega elementa v zvezi z zadevnimi stroški ter v zvezi s tem le napotuje na prilogo, v njem ni omenjena nobena zahteva za plačilo stroškov, ki bi bila poslana intervenientki.

18 Iz elementov iz spisa je res razvidno, da sta tožeča stranka in intervenientka razmišljali o mirni in celoviti rešitvi spora o zadevnih znamkah, ki bi vključevala stroške.

19 Vendar je treba, kot je bilo navedeno v točki 12 zgoraj, preveriti, ali je na datum vložitve predloga obstajal spor glede stroškov, ki se lahko povrnejo, in zlasti glede njihovega zneska ali plačila (glej v tem smislu sklep z dne 9. novembra 2017, Nestlé Unternehmungen Deutschland/Lotte, C-586/15 P-DEP, neobjavljen, EU:C:2017:855, točki 9 in 10 ter navedena sodna praksa).

20 Tudi če nobena določba Poslovnika stranki ne nalaga obveznosti, da dokumentira svoje zahtevke ob navezovanju stikov pred vložitvijo predloga za odmero stroškov (glej v tem smislu sklep z dne 20. junija 2013, Marcuccio/Komisija, T-16/09 P-DEP, neobjavljen, EU:T:2013:330, točka 7), ostaja dejstvo, da mora biti stranki, ki mora plačati stroške, omogočeno, da se pred vložitvijo predloga za odmero stroškov opredeli glede stroškov, ki jih zahteva tožeča stranka.

21 Čeprav sta v obravnavani zadevi tožeča stranka in intervenientka razmišljali o skupnem sporazumnem dogovoru o zadevni znamki, iz elementov iz spisa ni razvidno, da je bilo vprašanje stroškov intervenientki postavljeno ločeno od preostalega sporazuma, tako da bi se ob polnem poznavanju dejstev v zvezi s tem vprašanjem lahko izrekla neodvisno od razprave o vsebini spora.

22 V teh okoliščinah dejstvo, da skupni sporazumni dogovor med tožečo stranko in intervenientko ni bil dosežen, samo po sebi ne zadostuje za ugotovitev obstoja spora glede zneska stroškov, ki se lahko povrnejo, ali glede njihovega plačila v smislu člena 170(1) Poslovnika.

23 Zato je treba ugotoviti, da je ta predlog nedopusten tudi v zvezi z intervenientko.

24 Iz tega sledi, da ga je treba zaradi neobstoja spora glede stroškov, ki se lahko povrnejo, ki bi obstajal pred vložitvijo tega predloga za odmero stroškov, zavreči kot nedopustnega.

Stroški

25 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

26 Ker tožeča stranka ni uspela, se ji naloži plačilo lastnih stroškov in stroškov, ki so intervenientki nastali v zvezi s tem postopkom, skladno z njenimi predlogi.

27 Ker EUIPO ni podal predloga glede stroškov v zvezi s tem postopkom, je treba odločiti, da nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat)

sklenilo:

1. **Predlog za odmero stroškov se zavrže kot nedopusten.**

2. **Družba Bodegas Altún, SL nosi svoje stroške v zvezi s tem postopkom in stroške družbe Codorníu, SA.**

3. **Urad Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) nosi svoje stroške v zvezi s tem postopkom.**

V Luxembourgu, 21. julija 2020.

Sodni tajnik
E. Coulon

Predsednik
D. Spielmann